

Nr 138.

Av herr **E. A. Nilson** i Örebro, om ändrad lydelse av § 13 b) i förordningen om kommunalstyrelse på landet.

Den, som till borgenärer all sin egendom avträtt och icke, på sätt lag förmår, gitter visa, att han från deras krav befriad är, är icke valbar till ordförande eller vice ordförande i kommunalstämma, ledamot eller suppleant i kommunalnämnd, kommunalfullmäktig, stadsfullmäktig, landstingsman eller ledamot i kyrkoråd eller skolråd.

Avsikten härmed har uppenbarligen varit, att man velat äga en viss garanti, att personer, som erhålla sådana förtroendeuppdrag, skola äga ekonomisk självständighet. Däremot kan det ej gärna hava varit meningen, att en person, som någon gång i tiden nödgats avträda all sin egendom till sina borgenärer, av den anledningen skulle för all framtid vara för omförmälda uppdrag olämplig. Exempel gives då val av personer, som åtnjutit allmän aktning och förtroende inom ett samhälle och av samhället hedrats med förtroendeuppdrag, ja, kanske med heder innehaft förtroendeuppdrag under flere år, upphävts av angivna orsak då besvär över valet anförts. Ingen hade vid valtillfället en tanke på att personen i fråga 15 à 20 år tillbaka i tiden avträtt sin egendom till sina borgenärer, men en beskäftig »valmakare» erinrar sig förhållandet sedan valet ägt rum. Han anför besvär över valet och valet måste upphävas, då personen icke vid valtillfället var valbar.

Ur samhällelig synpunkt synes det ej föreligga något behov att berörda bestämmelser oförändrade kvarstå. Däremot kan anföras fall, då det varit till olägenhet. Ur medborgerlig synpunkt synas bestämmelserna vara obilliga och orättvisa.

Återstår då att finna en bestämmelse, som ur samhällelig synpunkt ger nödig garanti för ekonomisk självständighet utan att ur

medborgerlig synpunkt vara obillig eller orättvis. Det erbjuder helt naturligt stora svårigheter för en lekman att kunna rätt avväga den. Valrätten till andra kammaren suspenderas under den tid den eljest valberättigade befinner sig under konkurs. Utan att vilja göra gällande att den bestämmelsen bör oförändrad träda i stället för den nu gällande, är jag likväl, då jag härom nu väcker förslag, övertygad om, att vederbörande utskott inom denna ram skall kunna finna en lämplig formulering.

Slutligen vill jag uttala, att det allmänna förtroendet, som ju är förutsättningen för erhållandet av ett förtroendeuppdrag varom här är fråga, alltid synes förbli den väsentligaste garantien.

På grund av vad som anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen för sin del må besluta, att § 13 punkten b) i Kungl. Maj:ts nådiga förordning om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 måtte erhålla följande ändrade lydelse:

b) den som är i konkurstillstånd;

Stockholm den 27 januari 1916.

E. A. Nilson.